

Jako vždy jsem si do kapes nacpala tenisák - to abychom si měli s čím hrát, a různorodé psí odměny - to abychom měli při cvičení čím odměňovat, na krk navěsila píšťalku a klikr - to abychom se při tom cvičení lépe domluvili, Ešus dostal občanku a šlo se.

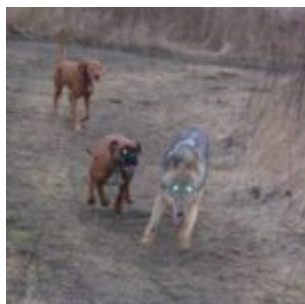
Když jsme došli k polím, byla jsem Ešusem, ostatně tak jako každý den, donucena k vytažení tenisáku a mohlo se začít řídit, lítat v oraništi, chytat tenisák ve vzduchu i na zemi. Prostě klasika, nic výjimečného.

Dokonce ani v momentě, kdy jsem v dálce zahlédla paní s celkem bojovným ridgebackem, kterého se marně snažila přivolat. Už si začínám zvykat, že lidé, kteří mají psa potíživistu, volí tento přístup a navrch psovi ani nedají košík. Takže mě to nepřekvapilo, pouze jsem nás odklonila a snažila se monitorovat pohyb oné zodpovědné osoby a jejího psa.

Tím jsem s dostatečným předstihem zaregistrovala dvě osoby zcela jistě venčící. Venčící, venčící. Ale CO???? Určitě něco venčily, ale vidět to nebylo. Jedině, že by venčily stín. Protože nic jiného prostě rozhodně vidět nebylo. No nic, házíme dál. Ešus lítá, hledá, nosí, lítá, hledá, nosí a najednou stojí a kouká.

Stojí jako zaražený a stejně i kouká. Dost zaraženě. Zaměřím, kam se to kouká a... stojím jako zaražená a stejně i koukám. Nejsem přece blázen, musím mít jedině mhu. Vlčí mhu. Jinak bych totiž přece nemohla ve vysoké trávě vidět vlka. Ne v Praze, ne u nás v polích. Vídám tam ledacos, co by člověk v polích nečekal - od vyhozených pneumatik až po kanape. Je přirozené, že tam s Ešátorem potkáváme zajíce, bažanty, koroptve, srnky a lišku. Ale vlka???

Tak buď jsem blázen anebo mám vidiny!! Vidina vyrazila k nám, typickým vlčím pohybem. V půlce cesty se vidina zastavila, udělala pár komunikačních gest a rozplynula se v trávě. Ešus přiběhl ke mně s dotazem: "Vidělas to?" No viděla! Ale nevěřím svým očím. Oči mi sjely zpátky. Přece nejsem blázen!! To není možný!! Z trávy kouká vlčí hlava!! Krásná vlčí hlava. Pak zmizí a já vidím zase jen stín. Je to evidentní, muselo mi přeskočit. Je to smutnej konec, takhle mladá a skončit v cvokhausu.

Zamyšleně (v myšlenkách si představuji, jaké to asi je, být chovancem bohnického ústavu) popojdu pár desítek metrů... abych zůstala stát jako přikovaná. Není to vidina, nejsem blázen. Přede mnou fakt stojí vlk!!! Zmohla jsem se jen na: "Panebože, ty seš krásnej!" A protože jsem nechtěla vypadat jako úplnej magor, i když už jsem tak musela dozajista působit, zeptala jsem se jeho dvou průvodkyň pro jistotu: "Je to čsv nebo saarlos, nebo???" Dostalo se mi odpovědi, že je to nebo - že je to prostě VLK. Tedy přesněji vlčice.

Klekla jsem si na zem jako očarovaná a zašeptala jsem znovu: "Panebože, ty seš krásná, seš krásná!" a vlčí kráska se přišmajchlovala ke mně. Chápete to?? Objímala jsem vlka! Měla jsem ruce zabořené do vlčí srsti, vlčí hlavu u svého obličejce, dostala jsem vlčí pusku, prostě MĚLA JSEM U SEBE NA MALOU CHVÍLI VLKA!! Splnil se mi můj dětský sen!!

Věřte, že to je zcela jiný pocit být v kontaktu se psem a s vlkem.

Bylo úžasné vidět, jak Bessinka- tak se vlčice jmenuje-komunikuje. To, co člověk zná z obrázků, z fotek, to najednou vidí naživo a v přímém přenosu. Všechny ty signály ušima, tělem, mordou... naši psi jsou proti tomu poloněmí. I když jim možná křivdím, protože, když přišla ještě Agátka - fenka zlatého boxera a holky to spolu rozjely, byla radost se na to jejich vlko-psí řádění koukat. A k žádným komunikačním šumům nedocházelo.

Jen Zrzavohubec se nezapojoval. Páč ví, že když se holky mandlují, je lepší stát někdy opodál. A případně využít, když se jedna z nich odpojí a udělá si na něj chvilku čas tak, aby ji měl pro sebe. Hlavně ta zrzavá. Vlčice prý nemusí. Hlavně tedy proto, že se jim tak moc věnuje panička. V očích se mu dalo číst, že: "Takhle se ještě nikdy nikomu, krom mě samotného, nevěnovala!!!! Nemá se co takhle kamarádit s divně smradlavou fenou!! Nemá!! Takže, milá paničko... támdle jde bloncka, takže si trhni hnátou, du taky za hlasem svého srdce!"

Jakmile holky psi a vlčí zblýskly, že se něco děje, nechaly mandlování a šly uvítat nově příchozí. Když jsem pozorovala Bessinku, vynořovalo se mi všechno to, co jsem si o vlčí komunikaci přečetla. A věřte, že je to stokrát úžasnější. Je to rozdíl asi jako když se budete snažit domluvit s cizincem pouze se slovníkem v ruce a pak vám najednou někdo osvětlí i pravidla gramatiky. Je to nebe a dudy.

Ale čert vem vlčí komunikaci! Ve mně doposud zůstal ten neuvěřitelný pocit z toho, být na malou chvíli v kontaktu s tak úžasným stvořením, jakým vlk je. Protože on jím bezesporu je. Moc mě mrzí, že ač jsem si vždycky myslela, že pro mě není problém vyjádřit cokoli na papír, tak popsat ten neuvěřitelný zážitek - tak na to nemám ta vhodná slova.

Víte, když jsem byla v pražské ZOO a vlčí smečka ke mně přišla ke sklu, bylo to zvláštní, ale spíš si člověk připadal jako “objekt vlčího výzkumu”. Tím myslím to, že byl člověk pro ty vlky něco, co podnítilo jejich zvědavost, byl pro něj zajímavým a příjemným vytržením z nudy. Ale teď ten vlk měl spoustu možností co podniknout, ale přesto přišel ke mně, zcela dobrovolně, navembloval se ke mně, položil mi hlavu do klína a nechal se mudlat, šeptat do ucha obdivný lichotky. Neuhýbal přede mnou, důvěřoval mi, dovolil být mi v jeho přítomnosti.

A to je pro mě ten největší zážitek. Že mi bylo umožněno být v těsné blízkosti vlka a bylo mi to umožněno tím vlkem samotným. Ešusovi byly nějaké zážitky zcela volné. Jeho jediným zájmem bylo zmermocerit nově přichozí bloncku labradoří, kterážto právě dohárala a navrch byla víc než svolná. Takže když jsme se rozešli všichni po svých záležitostech, ani se po nádherné vlčici neohlédl. Na rozdíl ode mne, která se ještě otočila, abych ještě jednou zachytila její pohled.

Přála bych každému z těch, kteří jsou proti navrácení vlka do přírody, aby mohli na malý okamžik zažít takové setkání. Pak by třeba na celou věc pohlíželi ze zcela jiného úhlu. Vlci nežerou Červené Karkulky, ani babičky. A kdyby ti, kteří mají obavy o svoje stáda, opatřili tato stáda ovčáckými psy, nežrali by vlci dokonce ani ty ovečky.

Ale člověk je tvorem lačnicím po jednoduchosti. Takže než se zaobírat pořizováním, výchovou a živením pořádného ovčáckého psa, který by na jeho stáda dohlížel a byl tak vlku dostatečnou zábranou, zvolí raději cestu nejjednodušší a vlka z přírody vypreparuje a to přesto, že je ho v ní víc než zapotřebí. Protože kupříkladu všude tam, kde se vyskytují predátoři, se zcela prokazatelně zlepšil stav zvěře.

Jak říkám, přála bych všem, kterým tak vlci leží v žaludku (a nemyslím tím rozhodně jen naši

mini republiku), alespoň jedno takovéhle neopakovatelné setkání. Věřím, že by se poté otáčeli stejně jako já, aby ještě na poslední chvíli mohli zachytit pohled vlčích očí. Není v nich nic krvelačného, nic záludného. Jsou to oči vlčí, ne lidské.

9.3.2009